

Jégszikra

Chris d'Lacey

Chris d'Lacey

JÉGSZIKRA

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

2010

David Rain
Scrubbley
Hóbortos köz 42.

Szemfüles
Gyermekkönyvkiadó Kft.
Old Cambridge Street 27-29
London

Kedves David Rain!

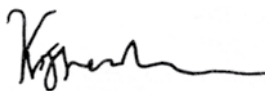
Köszönjük, hogy elküldte kiadónknak a

VIGYORI ÉS A MAKKLOPÓ

című írását, amelyet a közelmúltban módunkban állt elolvasni. Meggyőződésünk, hogy Ön ígéretes tehetség, de sajnálatos módon egy beszélő mókusokról szóló mese jelenleg nem illeszkedik kiadványaink sorába.

Őszintén sajnáljuk, hogy csalódást okoztunk. A jövőben sok sikert kívánunk!

Üdvözlettel

szerkesztőasszisztens

Val Chiversnek

Külön köszönet

*Joseph Maude-nak, Tom Gleesonnak
és Michelle-nek.*

A víz olyan szövevényes hálót alkot, hogy szinte folyamatos szerkezetnek tekinthető... Mintha a folyadék emlékezni akarna a jégállapotra, melyből származott... A víz rendkívül képlékeny.

Lyall Watson: A természetén túl – a tudományon innen

(Hodder & Stoughton, 1973; Édesvíz, 1994. ford: Schopp Attila)

A kíváncjsárhány

– David, ha jobban lógatná az orrát, összekarcolná a cipőjét! – akasztotta Elizabeth Pennykettle a fogasra a kötényét. – Mi a baj? – kérdezte félig morcosan, félig mosolyogva az albérlőjétől.

– Egyet találhat – motyogott nem túl vidáman a fiú, majd csalódott arccal belépett a konyhába. Kezében egy levelet lóbált, s ahogy a konyhaasztalhoz ért, a málnalekváros üveg mellett üldögélő sárkány orra alá dugta.

– Nesze, lobbantsd lángra!

A kis agyagsárkány nem moccant.

Az asztal túlsó felén Mrs. Pennykettle lánya, Lucy rosszallóan csettintett a nyelvével.

– Nem szabad ilyet mondani a sárkányoknak. Nem gyűjthetnek meg semmit, ugye, anya?

– Így van. Újabb elutasító levél? – pillantott Mrs. Pennykettle a borítékra.

– Kávéfolttal kiegészítve – bólintott David. – Ezzel együtt tizennégy. És mindben ugyanaz áll: Kedves Mr. Rain. Köszí, de nem, köszí. Senkit nem érdekel Vigyori, a mókus.

Lucy letette a pálcákat, amelyek segítségével épp egy vadonatúj sárkányt formázott. A csinos, bár kissé ködös tekintetű lénynek széles orrlyukai és hatalmas mancsai voltak. A kislány felkapta a levelet és elfintorodott.

– Hát *szerintem* a világ legjobb meséje!

– Te elfogult vagy – felelte David, miközben meghámozott egy banánt. – Neked írtam. Kutya kötelességed ezt mondani.

– De azért ez nem olyan rossz visszautasítás, nem igaz? – kérdezte Liz, aki Lucy válla fölött beleolvasott a levélbe. – Azt írja, „ígéretes tehetség”. Talán egy időre megfeleldkezhetne Vigyoriról, és elkezdhetne valami máson dolgozni.

– Igen! – kiáltott fel Lucy a széken megpördülve. – Tüsi, a sündisznó kalandjai.

– Nem fogok sündisznókról írni! – morgott David banánnal a szájában.

– De te mondtad, hogy Gadzooks azt írta a füzetébe: „Tüsi”. És alá is húzta. Kétszer! Gadzooks a te énsárányod. Azt kell csinálnod, amit mond.

David felsóhajtott. A pillantása átvándorolt a konyhán, és megállapodott a hűtőszekrény tetején, ahol egy úgynevezett „hallgatózó” sárkány ült. Lelkes arc kifejezésű, szemüveges jószág hatalmas, rózsaszíromszerű fülekkel. A ház tele volt sárkányokkal, amelyeket Elizabeth Pennykettle készített fent a Sárkányodúban. Gadzooks, akiről Lucy beszélt, David szobájának ablakpárkányán üldögélt. A fiú üdvözlő ajándékként kapta Liztól, amikor beköltözött a házba. Gadzook úgy festett, mint a legtöbb Pennykettle-sárkány: zöld pikkelyes, ovális szemű, rövid, tarajos szárnyú sárkány volt. Bal mancsában kicsi, fehér noteszt, a jobb kezében pedig rágott végű ceruzát tartott. Attól volt különleges, hogy amikor David a mókusmesét

írta, időről időre Gadzooks segített neki: szavakat firkált a füzetébe. Amit utoljára írt – néhány hete történt –, a „Tüsi” szó volt. Lucy azonnal eldöntötte, hogy ez lesz a neve a kertben nemrég látott süninnek. De Davidet nem lehetett ilyen könnyen befolyásolni. Ahogy az őszi napok fokozatosan rövidültek, lassan lemondott arról, hogy rátaláljon a név jelentésére. Igazság szerint kissé belefáradt a sárkányok állandó jelenlétébe, és szégyellte, hogy valaha is elhitte, hogy bármi módon valódiak lehetnek. Tompán így szólt:

– Hagyd ezt, Lucy! Tudod, hogy szeretem Gadzooksot. De csak azért „ír le” dolgokat, mert én elképzelem, hogy leírja. Nem különlegesebb, mint amit most készítesz.

Lucy felháborodva ült vissza a helyére.

– Ez egy kíváncysárkány. Teljesíti a kíváncságokat.

A szoba másik feléből halk nevetés hallatszott. Ám ezúttal nem David nyilvánított véleményt, hanem Liz, a fazekasmester. Közelebb lépett, hogy megvizsgálja a sárkányt. Vörös haját a füle mögé simította, hogy ne hagyjon nyomot a puha agyagban.

– Tehetséges vagy. De egy igazi kíváncysárkány többéves gyakorlás és megfontolt névválasztás eredménye. Akárhogy is, ő itt határozottan nem rossz. Nagyon jó a mancsa. Mondhatni, csodálatos.

– Inkább aránytalan, nem? – szólt közbe David. – Mintha baseballkesztyű lenne rajta. Miért van ilyen nagy mancsa?

– Azéééért – nyújtotta el a szót Lucy –, hogy a hüvelykujjadat a tenyerébe tehesd, amikor kíváncs valamit. Anya,

kiégethetjük? Hadd ne kelljen összegyűrni! Mindjárt adok neki nevet is. – A kislány lehunyta a szemét, és erősen összpontosított. – Gurr... – gurgulázott, jelezve, hogy a név G-vel kezdődik. – Gurr...

– Reth – fejezte be váratlanul David.

– Gareth? – nézett fel Lucy.

– Miért pont ezt mondta? – kérdezte Liz, miközben beengedte Bonningtont, a család cirmos macskáját. A cica egyenesen az edényéhez futott. Megszaglászta a tonhalízű, száraz macskaeledelt, majd sarkon fordult, és újra kikéredzkedett.

David zavartan válaszolt:

– Nem tudom. Csak úgy jött.

– Gadzookstól? – villant meg Lucy szeme.

– Igen, de olyan furán volt leírva.

– Mutassa! – tett a fiú elé Liz egy darab papírt. – Firkantsa le ide, pontosan úgy, ahogy látta.

David fogta a tollat és leírta:

G'reth

– Kihagytad az A-t – kotnyeleskedett Lucy.

Liz maga felé fordította a papírt.

– Nem hiszem. Ez archaikus írásmód. Láttam már ilyen sárkányneveket. – Dobolni kezdett az ujjaival az asztalon. – Láttam, hogy Gadzooks leírja?

David a banánt ráágcsálva bólintott. Gadzooks nemcsak hogy leírta, de a lábával dobogva egyenesen David arcába tolta a jegyzetfüzetet.

– Hogy kell kimondani? – kérdezte Lucy.
– Ga-reth – felelte Liz. – Keményen ejtsd a G-t. G. Ga.
– Ga-reth – ismételte a kislány. – Mondd te is! – bökte meg a fiút.

– Ga-reth – ismételte David fáradtan, hogy a kislány kedvére tegyen, majd lemondóan *hrrrentett* egyet a huncut mosolyú sárkánynak.

– Lucy, kívánj valamit! – nógatta az anyja.

A kislány szája tátva maradt a meglepetéstől.

– Lehet? De ő David sárkánya.

– Mi? – köhintett a fiú. – De én nem akarom.

– Nevet adtál neki. Meg kell tartanod – mondta Lucy.

– Nem – rázta meg a fejét David. – Egy sárkány éppen elég – jelentette ki.

Lucy arcára kiült a sértődöttség.

– Ha nem hiszel a sárkányokban, nem lakhatsz nálunk.

– Jól van, na – motyogta David, miközben kidobta a banánhéjat. A lábujjaival a konyhakő fugáit rajzolgatta végig, mintha valamit mondania kellene, de még nem akar róla beszélni.

Liz észrevette, de nem szólt.

– A sárkány készítőjének van egy kívánsága – fordította G'rethet arccal Lucy felé. – Ez szabály. Valami jóte-kony és önzetlen kívánságnak kell lennie. Szóval nem kívánhatsz egy tábla csokit. Ha mégis, a kívánság ellened fordul.

– Oké – felelte Lucy. G'reth tenyerébe helyezte a két hüvelykujját. – Azt kívánom, azt kívánom, azt kívánom, hogy... essen a hó!

– Hó? – rökönödött meg David. – Mi ebben a jótékonyosság?

– Szeretik – felelte Lucy. – A sárkányok szeretik a havat.

Lágyan visszhangzó *hrrr* hallatszott bizonyoságképpen.

David, aki már sokszor hallotta ezt a hangot (bár sose jutott a nyomára), ezúttal figyelmen kívül hagyta a morgást, és hitetlenkedve fintorgott.

– Miért szeretik a havat? Csak azt ne mondd, hogy imádnak síelni!

Lucy megrázta a fejét, a lófarka ide-oda táncolt.

– Senki nem tudja igazán, ugye, anya?

– Igen – felelte Liz, miközben óvatosan igazítgatta G'reth szárnyait.

– Amikor esik, az ablaknál ülnek, és figyelik a havazást, igaz?

– Igaz – helyeselt Liz előre-hátra forgatva G'rethet. – Tényleg nagyon szép munka, Lucy. Rohamosan fejlődsz.

– Na látod? – nyújtotta a nyelvét a kislány a fiúra.

David egy rövid időjárás-jelentéssel kifogta a szelet a vitorlájából:

– Nahát, de kár. Süt a nap. Egy árva hópelyhet sem látok – vigyorgott a Pennykettle-családra, ők meg csak egy pillantással válaszoltak, mintha azt mondanák: Idő kérdése!

Idő. David az órájára pillantott.

– Jaj, ne! Ezer éve a suliban kéne lennem. Konzultációm van a... – és kiviharzott az előszobába a kabátjáért.

Liz megveregette Lucy karját, és megkérte, hogy dolgozzon még egy kicsit G'rethen.

– Vidd fel az Odúba, ha végeztél! Kiégetjük, ha visszaértem – mondta, majd felkapta a kocsikulcsot, és David után indult. A tornácon érte utol.

– Jöjjön, elviszem, ha annyira siet.

Scrubbley belvárosa felé menet Liz csendesesen így szólt:

– Kissé idegesnek tűnt a konyhában. Nem csak G'reth miatt. Mi jár a fejében?

David a táskája cipzárjával játszott.

– Sophie-val vacsorázom. – A barátnője nevének említésére lassan mosoly kúszott a fiú arcára. – Valami fontosat akar mondani. Szerintem össze akar költözni velem.

– Értem. És maga?

David az ajkába harapott, és másfelé nézett.

– Hiányozni fog. – Liz igennek vette a fiú hallgatását. – Nem lesz könnyű elmondani Lucynek.

– Gyakran átjövök majd. Megígérem.

Liz mosolyogva a fiú karjára tette a kezét.

– Ha tovább kell lépnie, akkor rajta. Nem maradhat örökké ebben az örült sárkánybarlangban. Ne aggódjon! Megbirkózunk ezzel is.

Megálltak a Scrubbley Főiskola kapujánál.

– Menjen, majd később megbeszéljük. Remélem, nem késett el. Ki is ez a fickó, akivel konzultál?

– Dr. Bergstrom. Sarkkutató. Három vagy négy hétig van a városban egy előadás-sorozat kedvéért.

– Bergstrom – Liz ajkát úgy hagyta el a szó, mint valami varázssige. – Svéd?

– Norvég, de Kanadában dolgozik, jegesmedvékkel.

Liz bólintott, majd felnézett. Ragyogó, zöld pillantása merengőnek tűnt.

– Akkor bizonyára nem zavarja ez az időjárás.

David kinézett az ablakon.

Lehetetlen vagy sem, havazott.

A nagyon furcsa házi dolgozat

– Elképesztő! – kapkodott David levegő után. – Hát ez meg honnan jön?

Liz leeresztette az ablakát, és hagyta, hogy a tenyerébe hulljon néhány hópehely.

– Sose becsüljön alá egy kíváncsárgányt!

– Ezt nem G'reth csinálta – jelentette ki David lesújtó pillantással, majd felhajtotta a gallérját, és kiszállt a kocsiból. – Valószínűleg Sophie-nál alszom. Köszí a fuvart. Holnap találkozunk.

Lefújt egy hópihét az orráról, és felnézett az égre.

– Fura – motyogta, és besietett az épületbe.

A lift épp a földszinten volt, így David hamarabb felért a negyediken lévő földrajz tanszékre, mint gondolta volna. Átsietett a térképszobán, közben a táskájával kis híján lesodort egy földgömböt. Mire a folyosó végi irodákhoz ért, kifulladt és melege is lett. Várt egy percet, hogy összeszedje magát, aztán bekopogott egy „Szemináriumok” feliratú ajtón.

– Tessék – szólt ki egy hang.

David belépett. Azt remélte, hogy lesznek még vagy hárman rajta kívül, de a dohányzóasztal körül álló párnázott, narancssárga székek üresek voltak. David elhúzta a száját, és az órára lesett. Negyvenöt percet késett. A konzultáció véget ért. Nélküle.

– Dr. Bergstrom, nagyon sajnálom – kezdte. – Én...
A csudába, de hideg van itt.

Csak most vette észre, hogy nyitva az ablak. A jeges szél az üveghez csapkodta a szalagfüggönyt. A tábla mellett álló faállványon magazinokat lapozgatott a huzat. David, bár télikabátban volt, megborzongott.

Dr. Bergstrom az ablaknál állt, és zsebre dugott kézzel nézett kifelé. Egyszerű, fehér vászoningének ujját a könyökéig feltúrta. Egy árva libabőr sem látszott izmos alkarján, csak a hajával egyforma színű, tejfelszőke szőrszálak.

– Maga biztosan David – szólt anélkül, hogy hátrafordult volna. Hangja lágy volt, mint az ablak előtt szállingózó hópelyhek, beszédén egészen halvány akcentus érződött.

– Igen. Elnézést, ön nem fázik?

Halvány mosoly derengett fel Bergstrom szája sarkában.

– Ebben a pillanatban a Hudson-öböl partjainál a hőmérséklet épp elég alacsony ahhoz, hogy jégvártyássá váljon a tenger. Az meglehetősen hideg, David. Maga azt mondaná rá, hogy fagyos. Az eszkimók, hogy közepesen hideg. De a jegesmedvéknek ez inkább meleg. Alkalmazkodás kérdése. Szeretné elmesélni, miért késett? – kínálta hellyel Davidet.

A fiú kigombolta a télikabátját és leült.

– Hát... feltartottak otthon. Sajnálom.

Bergstrom becsukta az ablakot, majd ő is helyet foglalt. Tipikus skandináv volt: hullámos, ápolt, vállig érő haj és

olyan szakáll, amelyet mintha az arcához ragasztottak volna.

– Igen, az évfolyamtársai már megosztották velem az elméletüket. Szerintük valószínűleg a sárkányával beszélgetett.

David füle lángolni kezdett. Már százszor megbánta, hogy elszólta magát Gadzooksról. A hír gyorsabban terjedt a földrajz tanszéken, mint egy számítógépes vírus az interneten.

Bergstromnak hamar feltűnt, hogy a diákja kényelmetlenül érzi magát, ezért megpróbálta egy kézmozdulattal elhessenteni a kínos pillanatot.

– Ugyan már. Nagyon érdekelnek a sárkányok. Mivel rendszeres konzultációra már úgy sincs időnk, talán cseveghetnénk néhány percet róluk.

– Azt hittem, azért vagyunk itt, hogy a földrajzról beszélgessünk.

– Így van – helyeselt Bergstrom. – A Föld, valamint a rajta lezajló természeti és társadalmi folyamatok tudománya. Ez a földrajz, ugye? Mindannyiunknak megvan a maga helye ezen a keringő kódarabon. A sárkányoknak miért ne lenne?

– Mert nem léteznek – felelte David kurtán. – Mitológiai lények. Mi találtuk ki őket.

– Mégis évszázadok óta jelen vannak az életünkben. Kíváncsi lennék, hogy a maga sárkánya hogyan került az életébe?

David oldalra pillantott, hogy elrejtse a homlokráncolást. Vajon azért gúnyolódik Bergstrom, mert

elkészt? Nem gleccseraktivitásról, sziklaképződményekről, tengerszintekről meg ilyenekről kéne beszélgetniük? Mi értelme sárkányokról fecserészni?

– A főbérőlm készíti őket – felelt David olyan egyszerűen, ahogy csak tudott. – Agyagműves, és a scrubbley-i piacon árulja a portékáját. A műhelyét Sárkányodúnak hívja. Őt kellene a sárkányokról kérdeznie.

Bergstrom előrehajolt.

– De én magát kérdezem. Rajta, mondjon egy sárkányos népmesét! Bármit. Biztosan van egy története!

– Ugye nem gondolja komolyan? – rázta a fiú a fejét.

Bergstrom egy percig figyelmesen nézte Davidet.

– Elfelejt, hogy az eszkimók között élek és dolgozom. Számukra olyanok a mesék, mint a jól megrágott csontok: szájról szájra járnak, hogy az ízüket megoszthassák egymással, és sokáig emlékezzenek rá. A sarkvidék történelmének nagy része fókazsír lámpa fényénél mondatott el. A meséknek egyedülálló hatalmuk van, David. Az eszkimók hisznek abban, hogy a mese rabul ejti a lelket.

A tanár a nadrágzsebébe nyúlt, és egy aranyperemes zsebórát húzott elő. Kinyitva letette maga elé az asztalra.

– Ez az óra egyszer megmentette az életemet odakint a jégen. Akarja, hogy elmeséljem?

David az órára nézett. A horpadt hátlap össze volt karcolva, az üveget elhomályosította a kor és az időjárás. Sok idő folyhatott már el a számlapja felett.

– Rendben – kockáztatott David.

– Jó. Maga kezdi.

– Hogyan?

– Csereüzlet. A maga meséje az enyéért. Sajnos, rövidre kell fognunk, nincs sok időnk.

David felhördült, bár próbálta leplezni. Csere? Inkább vicc. Ennél ügyesebben csak Lucy tudta volna sarokba szorítani.

– Rendben van, de nem annyira mese ez. Egy Gawain nevű sárkányról szól. Az utolsó sárkány volt a földön, és amikor meghalt, elhullatta a tűzkönnyét. Ez olyan, mint a... a sárkány esszenciája egy könnycseppben.

Bergstrom bólintott, szemében halvány fény csillogott. Fura, mélyen ülő szemei mintha túl közel lettek volna egymáshoz. Tekintete, ha sokáig fürkészte az embert, dölőfőssé, merésszé vált. Davidnek az volt az érzése, hogy ezt a tekintetet már látta valamikor, de nem tudta hová tenni.

– A sárkány ereje egy csepp könnyben – mélázott Bergstrom. – Rendkívül értékesnek hangzik. Olyasvalaminek, amit nem szeretnénk rossz kezekben tudni.

– Egy Guinevere nevű nő fogta fel a tenyerében – folytatta David. – De nem tudom biztosan, hogy ezután mi történt. Elaludtam, és nem hallottam a mese végét. Azt álmodtam, hogy a lány magába rejtette a tüzet. Próbálta megőrizni a sárkányok lelkét, ezért is ment el Gwilannához.

– Gwilannához? – szűkült össze Bergstrom kék szeme.

– Remete volt, amolyan ősboszorkányféle. Egyedül élt egy barlangban, a dombtetőn. Ő mondta el Guineverének, hogy mit kell tennie a tűzkönnyel, cserébe pedig Gawain egy régi pikkelyét kérte.

Bergstrom összefonta a karjait és bólintott.

– Nem valami jó üzlet. Miért elégedett meg Gwilanna a pikkellyel, amikor magát a tűzkönnyet is megszerezhetette volna?

– Nem tudom – rázta a fejét David. Ő maga már sokszor gondolkodott ezen, most pedig az is átfutott az agyán, hogy vajon Bergstromot miért érdekli ez. Az a halvány gyanúja támadt, hogy a tanár egyáltalán nem azért faggatja őt, hogy hallja a mesét, hanem hogy kiderítse, mennyit tud. – Mondtam, hogy nem valami jó történet – zárta végül rövidre a mesélést.

– Épp ellenkezőleg: pompás történet. Csupán nem teljes. De remek ötletet adott a dolgozatához.

– Dolgozat?

– A tanszékvezetője megkért, hogy adjak feladatot. Nem csak magának, David, hanem minden hallgatónak, akivel találkoztam – mosolygott Bergstrom. Kinyitotta a széke lábához támasztott táskát, és az ölébe vett egy kis köteg papírt. – Tehát, kétezer szavas házi dolgozatot kérek, péntekhez egy hétre a sárkányok létezéséről vagy nem létezéséről.

David érezte, hogy kifut az arcából a vér.

– Ugye most viccel? Ez lehetetlen! Hogy a csudába’?!

Bergstrom a papírokat rendezgetve így felelt:

– Esetünkben talán találóbbr a „hol a csudába”, mint a „hogya”. Ez a földrajzi kihívás, David! Milyen terepen érezné otthon magát egy sárkány? Ha megtalálja a megfelelő földrajzi helyet, talán megtalálja a lakóját is. Biztos vagyok benne, hogy a könyvtárban sok érdekes írást

talál majd. De a sárkánymíves főbérője is segítségére lehet.

– Liz? Nagyon titokzatoskodó, ha a sárkányokról van szó.

– Nos, íme egy kis ösztönzés, hogy mégis megpróbálja szóra bírni őt – tolt Bergstrom David elé egy szórólappot. – Lenne egy sarkvidéki tanulmányút. Beleegyeztem abba, hogy néhány diákot magammal vigyek a chamberlaini kutatóbázisomra, hogy egy ideig a csapatomban dolgozhassanak.

David irigy pillantással nézte a prospektust.

– Chamberlain? Húha, de jó lenne! De..., *négyszáz font*? Ezt nem engedhetem meg magamnak! Az a helyzet, hogy egy hete a lakbérrel is adós vagyok.

Bergstrom újra beletúrt a táskájába, s ezúttal egy csi-szolt csontdarabnak látszó valamit húzott elő.

– Ha a dolgozata jól sikerül, egy fillérjébe sem fog kerülni. A legjobb esszé írója ingyenjegyet kap az Északi-sarkra. Hogy áll az évfolyamdolgozattal?

David legyintett.

– Akkor talán jól jön egy kis segítség. Mondja, hisz a szerencsehozó talizmánokban? – kérdezte a professzor.

A fiú a csontra pillantott. Eszkimó faragványnak tűnt. Krémszínű volt, és közel olyan hosszú, mint Bergstrom kézfeje. A nyelére különböző kacskaringókat és jeleket véstek valami durva tárggyal.

Bergstrom átnyújtotta Davidnek.

– Narválagyarból készült – folytatta a tanár, és David kezébe adta a csontot. – Sok éve kaptam egy Angatarqok

nevű eszkimó sámántól, aki azt állította: képes elrepülni a Holdig, tanácskozni a holt lelkekkel, és farkassá változni. Legyen óvatos, David. Amit a kezében tart, az egy *tornaq*. A sors talizmánja. Ha szorosan a bal kezében tartva megrázza, a narvál szelleme behatol a tudatalatti-jába, és az igazi küldetése felé fogja vezérelni. Legalábbis ezt tartják róla. Próbálja ki!

A sors talizmánja? David legszívesebben a kukába hajította volna. Inkább udvariasságból, mint lelkesedésből átvette a faragványt a bal kezébe, behunyta a szemét, és erősen megrázta az agyart.

Hirtelen Gadzooks jelent meg a lelki szemei előtt. Remek. Már csak ez kellett.

– Tűnés – sziszegte David. – Mit keresel itt?

Gadzooks szokás szerint figyelmen kívül hagyta a kórholást, és gyorsan lekörmölt egy szót a noteszébe:

Lorel

David meglepetten nyitotta fel a szemét.

– Történt valami? – érdeklődött Bergstrom, miközben visszavette az agyart.

– Ööö, semmi. Sajnálom – rázta meg a fejét David. *Lorel? Ez meg mit jelentsen?* Mielőtt keresgélni kezdte volna a választ az agyában, csengő törte meg a csendet.

Bergstrom az ujjá hegyével becsukta a zsebóra fedelét.

– Sajnos lejárt az időnk, David. Élveztem a beszélgetést. Nem bánja, ha nem kísérem ki?

David csak biccentett, hogy nem, és kissé zavartan felállt. Felkapta a táskáját, és az ajtóhoz indult. Már majdnem kilépett, amikor eszébe jutott valami.

– Nem mondta el, hogyan mentette meg az óra az életét.

– Kérdezze meg újra, amikor beadja a dolgozatát! – dugta a zsebébe Bergstrom az órát.

– Rendben – felelte David, bár kissé becsapva érezte magát. Elkészönt, és csendben elhagyta az irodát.

Alighogy a hallgatója távozott, Bergstrom hátradőlt, és az ajtóra meredt. A háta mögött a hópelyhek kavargva ereszkedtek le a keskeny ablakpárkányra. A profeszor megforgatta a talizmánt a tenyerében, úgy simítva hüvelykujjával a faragott nyelet, mintha csak agyagot formázna. Majd tompa hangon így szólt:

– Maradj a közelükben! Kövesd az aumájukat!

S ami addig formátlan volt, most hirtelen alakot öltött. Egy medve alakját.

Rossz időzítés

A hó egész éjjel kitartóan esett, és reggelre olyan vastag takaróval fedte a Hóbortos közt, hogy a gumicsizma se látszott ki belőle. A nagy fehérség Davidnek is feltűnt, bár még ágyban és félig az Északi-sarkon volt. Álmában egy úszó jégtáblán ült, és az éjfélete óceán egyik, csorba fogra emlékeztető szigetét bámulta. Miközben álmos aggyal ennek a jelentésén morfondírozott, a háta mögött mozgásra lett figyelmes. Valami nagy és nehéz kaparta a jeget, döngő, fölényes léptek hallatszottak, mintha egy dobon járt volna valami. Dumm. Dumm. Közelebb. Még közelebb. David nyirkos, fókaszagú lehetetet érzett a tarkóján. Megborzongott, de túl rémült volt, hogy megforduljon. Az állat szóra nyitotta a száját...

– Anya! Ha *ide* állok, épp David ablaka alá, *egyáltalán nem* látom a gumicsizmám szárát!

– Mmh – morogta David, amikor az álom szétpukkant, akár egy buborék, az Északi-sark pedig végleg eltűnt. *Ez a baj ezzel a házzal* – gondolta –, *egy rendeset se lehet álmodni anélkül, hogy egy zajos tizenegy éves tönkre ne tenné.* David mély sóhajjal a másik oldalára fordult, és azonnal orrközt találta magát Bonningtonnal. Ó, igen! A cserfes kislány mellett itt volt még a macska is, aki általában a takaró alatt alszik, de ma úgy döntött, hogy a párnán ver tanyát.

– Jó reggelt! – üdvözölte David a cirmost, mire az hatalmasat ásított. A lehelete meglepően hasonlított a David által elképzelt-megálmodott nyers fókahús szagához. David fintorogva felkelt.

Tiszta pulóverbe és farmerbe bújt, majd a függönyt elhúzva megszemlélte a házon kívüli világot. A kert teljesen belepte a hó. Az udvaron a Pennykettle-család barna madáretető asztala volt az egyetlen színfolt, mellyel nem bírt el a hóesés. Jégcsapok függtek a fészker ereszen. A sziklakert úgy festett, mint valami mini síugrósánc. David megborzongott, és csettintett a nyelvével. Sosem szerette a telet.

– Mit gondolsz te erről? – kérdezte Gadzookstól, miközben letörölte a párát az ablakról, hogy a sárkány is kilásson. Az énsárkány csendben rágcsálta a ceruzáját. David az üvegre lehelt, és a párába beleírta: *Lorel*.

– Mi akar ez lenni? – motyogta, miközben egy parányi vízcsepp csordogált át az *o* betűn, a Szaturnuszhoz téve így hasonlatossá. David belenyomta az ujját az *O* középebe, amikor hirtelen egy kisebb lavina zúdult le az ablaka előtt, és tompa puffanással landolt a szemetesen. A fiú rémülten ugrott hátra, majdnem rátaposva Bonnington farkára. Odafentről, a Sárkányodúból gyengéd *hrrr* halatszott. Hóglyózó sárkányok. Pompás.

Kócos, barna haját megfésülve, Bonnington nyomában a konyhába indult – és kis híján átesett Lucyn.

– Miért pont az útban, hékás! – morgott a fiú. – És különben is mit csinálsz ott lenni?

Lucy a padlón térdelt, és a mélyhűtő aljában matatott.

– Semmit – ugrott fel, és gyorsan becsapta a fagyasztót. Hátát a jégsekreénynek vetette, két kezét pedig vastag, őzbarna gyapjúkabátjába dugta. Lángvörös gumicsizmájáról kicsi, koszos tócsákban folyt le az olvadt hólé.
– Kijössz a kertbe hóembert építeni?

– Reggelizem – motyogta David, és elment a kislány mellett. *Mire készül? Rejteget valamit? Pont a fagyasztóban?* Csak egy mód van rá, hogy megtudja. – Figyelj csak, Lucy, ha beszaladsz a szobámba, a könyvespolcon találsz egy kis ajándékot Sophie-tól.

Ez hatott. Lucy egy szempillantás alatt elviharzott.

Egy újabb szempillantás, és David letérdelt, majd kihúzta a fridsider legalsó fiókját. Fagyasztott zöldségekkel volt tele. De hátul, a csomagok mögött egy halványkék tetejű, szürke műanyag doboz búj meg. A doboz tetején egy sárkány ült.

David összeráncolta a szemöldökét. Ismerte a sárkányt. Gruffennek hívták, és általában egy polcon ücsörgött a Sárkányodúban, ahol az ajtót kellett volna őriznie. De mit csinál egy őrsárkány a fagyasztóban? Mit tartanak Pennykettle-ék a dobozban? Valami sárkányereklyét? Egy pikkelyt, fogat, karmot? A gondolattól egyszerre lett izgatott, és rázta ki a hideg. Lehet, hogy olyasvalamire bukkant, amit bemutatna dr. Bergstromnak a sárkányok létezésének szerves bizonyítékeként.

Megfogta Gruffent, hogy odébb tegye – ez volt az első hibája. Az ujjai azonnal égni kezdtek. Nem lángok, hanem hideg tűz marták meg, de a hatás egyértelműen ugyanaz volt: fájt. David jó néhány másodpercig panaszosan

nyöszörgött, de lassan felfogta, milyen ostobaságot tett. Gruffen teste ugyanolyan hideg volt, mint a fagyasztó: mínusz 18 fok. Ez már magában is elég, hogy hólyagokat és fagyási sérülést okozzon. Ami pedig még ennél is rosszabb volt, hogy nem tudta elengedni Gruffent. A sárkány hideg pikkelyei és a bőre közötti hőmérsékletkülönbség miatt az ujjai odafagytak.

Meleg. Valami hőforrásra volt szüksége. Meg kellett szabadulnia Gruffentől, de gyorsan. Épp a melegvíz-csaphoz nyúlt, amikor kiáltást hallott:

– Ne! – Liz viharzott be, és bosszús pillantást vetett a nyitott fagyasztóra. – *Hideg* vizet folyasson rá! A forrótól megrepedhet – magyarázta, és egy konyharuhával megfogva Gruffent a hideg víz alá tartotta David kezét.

– Mi történt? – kérdezte a berohanó Lucy, egyik kezében egy fényes borítójú, vadállatokról szóló könyvvel, a másikban egy helyes hallgatózósárkánnyal. Rémülten kapkodott levegő után, amikor megpillantotta a zuhanyozó Gruffent.

David arca paprikapiros lett. Tetten, azaz sárkányon érték. Kínos.

– Csak odébb akartam tenni, hogy... ööö, hogy hozzáférjek a brokkolihoz, ez minden.

– Brokkolihoz? Reggelire? Hát ez új, David.

– Nem, csak meglepetésébedet terveztem.

– Nem igaz – mondta Lucy. – Látni akarta a... – A nyelvebe harapott és a fagyasztóhoz lépett. – Minden rendben, anya. Gruffen rendesen őrizte.

– Jól van. Hozd ide a dobozt, kérlek!

– De...

– Lucy, tedd, amit mondok! Meg akarom mutatni a mi kíváncsi albérlőnknek, hogy mi van benne. Ha nem teszem, a kíváncsisága sose elégül ki, és felelőtlen viselkedése esetleg újabb nyugtalanságra ad okot a sárkányaimnak – magyarázta Liz, majd egy gyengéd rántással elválasztotta Gruffent David ujjaitól, és biztonságba helyezte az asztalon. A kislány elővette a dobozt, és odaadta az anyjának.

– Köszönöm. Nos, David, készen áll?

A fiú bólintott.

– Csak egy pillantás, és visszatesszük.

– Biztos vagy benne, anya?

– Igen – bólintott az asszony, és felemelte a tetőt. Jeges párafelhő emelkedett dzsinnként a konyha meleg levegőjébe. A házban lágy *hrrr* hallatszott.

David nyelt egyet és előrehajolt.

A dobozban egy csillogó hógolyó volt.

Reggeli hírek

– Egy hógolyó? – kérdezte csalódottan David. A valami inkább egy nagy gombóc piszkosfehér fagyira hasonlított, amely annyira meg van fagyva, hogy jégtaréjakat növesztett.

– Nem *csak* egy hógolyó! – tiltakozott Lucy. – Anyának már kicsi kora óta megvan. – A konyhai polcon tartott papírok közé nyúlt, és apró, négyszögletes fényképet vett elő. – Ez anya nyolcéves korában.

– Ejha! Nagyon hasonlít rád – nevetett fel David.

Liz a fényképen dzsekiben és gumicsizmában volt, hozzáillő piros sapkát, sálát és kesztyűt viselt. Kinyújtott tenyerén úgy tartotta a hógolyót, mintha egy hullócsillagot kapott volna el.

– Aranyos – mondta David, és a kenyérpirítónak támasztotta a fotót. – De miért tartja azóta is a fagyasztóban?

Liz átmasírozott a konyhán, és eltette a dobozt.

– Mindenki őríz apró emlékeket a gyermekkorából. Magának játékmackója van, nekem hógolyóm.

– Akkor semmi köze a sárkányokhoz? – próbálkozott a fiú.

Liz hátradobta a haját, és keményen David szemébe nézett. Nem válaszolt.

– Csak kíváncsi voltam, mert Lucy azt mondta, a sárkányok szeretik a havat – magyarázkodott esetlenül David.

– Anya, kaptam egy könyvet Sophie-tól a sünikről – váltott témát Lucy.

– Nagyon kedves tőle – felelte Liz, majd pillantása a kislány kezében tartott sárkányra tévedt. – Mit csinál itt Grace?

David hirtelen elkedvetlenedett.

– Tegnap óta nálam lakik.

– Miért adta neked Sophie? – nézett fel Lucy a könyvből.

– Mert új munkája van – felelte David szűkszavúan. – És oda nem viheti magával Grace-t.

– Ó – Liz arcára kiült az aggodalom. – Hát ezt akarta elmondani az este?

– Igen. Kilép a Vadvilág Kórházból, és egy ideig elefántokkal fog dolgozni.

– Állatkertben? Anya, ugye elmegyünk? – kotyogott közbe Lucy.

– Lucy, maradj csendben egy percig! Folytassa, David!
– tett rendet Liz.

– Nem, nem állatkertben. Egy vadrezervátumban... Afrikában.

– Micsoda? – csapta össze Lucy a könyvet meglepetésében. – Onnan hogy fog meglátogatni minket?

– Nem fog – felelte David kurtán, miközben zabpelyhet öntött egy tálba. – Nyolc hónapig lesz távol. Ma hajnalban indult. Gyorsan kellett döntenie, ezért nem jött át elbúcsúzni. Szerette volna, ha megkapod a könyvet, mert jól jöhet, ha esetleg megtalálod... megtaláljuk Tüsit.

Lucy szája sírásra görbült.

– Afrika? – motyogta magába roskadva.

– *Miaú* – tette hozzá Bonnington, felugorva egy székre. Panaszos nyávogása tökéletesen illett a hangulathoz.

– Hát ez váratlan csapás – mondta Liz. – De ha elment, hát elment. Az élet megy tovább.

David felsóhajtott, és kanalizni kezdte a zabpelyhet (szárazon).

– Ugyan már, nyolc hónap nem a világ – szorította meg gyengéden a karját Liz. – Majd meglátja, úgy elrepül, mint a szél. Addig is valami elfoglaltságra van szüksége.

– Van elfoglaltságom: földrajz szakos főiskolás vagyok.

– Úgy értettem, most rögtön, hogy elterelje a gondolatait. Reggeli után letakarítja a verandáról a havat.

– Mi?

– És készíthet valamit vacsorára is – úgyis meglepetést tervezett. Csak mert összetört a szíve, ne higgye, hogy megbocsátok Gruffen miatt.

– Ő? Főzni fog? – rémüldözött Lucy. – Megmérgez mindhármunkat!

– Történetesen remek lasagnét készítek – tört ki a büszkeség Davidból.

– *Arou?* – szólt közbe Bonnington.

– Nem macskakajából, sajnálom, Bonners.

– Rendben, akkor ezt megbeszéltük – jelentette ki Liz. – Jót tesz a változatosság, hogy végre valaki más készíti a vacsorát – paskolta meg David karját. – A kötény a magáé. Jólesne valami brokkolis...

A verandát lágy szűzhó fedte. Vattacukorszerű darabokra omlott söprés közben. David az egyik lapátnyit a másik után hordta a kertbe. Lucy keményen dolgozott a hóemberén, és sikkantott, ha a fiú közelített a hólapáttal. De csak egyszer nyafogott, amikor David úgy tett, mintha sündisznót látott volna, és megdobta egy hógolyóval, ami széthullott a tarkóján, és belehullott a kapucnijába. Lucy próbálta ugyan megtorolni egy másik hógolyóval, de elvétette, és David ablakát találta el.

– Erről jut eszembe – mondta David, miközben egy bocsánatkérő csókot dobott Gadzooksnak. – Mi van G'reth-tel?

– A Sárkányodúban van, kiégetjük – felelte Lucy.

David az emeleti szobák felé pillantott. Liz műhelyének ablakán egy tucatszerű sárkány kémlelt kifelé.

– Miért szeretik a havat? – kérdezte újra. – Csak van valami ötleted?

Lucy azonban a fejét rázta.

– Most már segítesz? – kérdezte.

David letette a lapátot, és követte Lucy a készülő hóemberhez.

– Keményen össze kell gyúrni, így ni – magyarázta, miközben kemény ütésekkel paskolta a havat. – Aztán körbegörgetjük, hogy még több hó ragadjon rá. – Fel-alá gurította a hólabdát az udvaron, amíg akkora nem lett, hogy már mindketten kellettek hozzá. Lucy megcsinálta a hóember fejét, és feltette a nagyobb labdára. Éppen

indult volna gallyakat keresni, hogy a hóembernek legyen karja is, meg köveket a szemének és szájának, amikor az ég elszürkült, és esni kezdett.

– Ó, a csudába, itt kell hagynunk a hóembert – boszszankodott David.

Lucy nem ellenkezett. Elfáradt, és a zoknija is vizes volt. A fiú beküldte a házba, ő maga pedig tett egy kitérőt a ház mögé a fészkerhez, hogy eltegye a lapátot.

Miközben bereteszte a fészker ajtaját, mintha motoszkálást hallott volna a kertben. Csak alig hallható hóropogás volt, de David mégis megfordult. Az udvarra hullott hó tele volt emberi lábnyomokkal. Ám a kert közepe felé látott néhány nagyobb nyomot, amely egyértelműen nem emberé volt. David fogott egy követ, és idegesen arrafelé indult. A szíve kissé gyorsabban vert. Egy-két méterre lehetett, amikor rájött, hogy csak a járólapok kandikálnak ki a hó alól. *Milyen ostoba is vagyok!* – mosolygott magában, és félredobta a követ. Egy nevetésig másodpercig azt hitte... Ilyen nyomokat csak termetes állat hagy, és David tudomása szerint még nem láttak jegesmedvéket Scrubbley kertjei alatt...

A Könny rejtélye

Az eső csak esett és esett. Késő délutánra, amikor David beviharzott a konyhába, hogy nekiilásson a beígért lasagne elkészítésének, a háztetők és a fák felszabadultak a hó alól, és a kert visszanyerte korábbi zöld színét. A gyepek közepén a hóember úgy festett, mint egy régi, agyonhasznált párna. A feje szinte beleolvadt a testébe. Bonnington, bár az esőtől inkább egy kidobott nedves rongynak nézett ki, elszántan ült előtte. David homlokráncolva kopogott ki neki az ablakon, Bonnington azonban nem mozdult. *Dilis* – gondolta David. – *Ez a macska meghibbant.* Behúzta a függönyt, és folytatta a vacsorakészítést.

Fél órán belül a sütőben volt a tészta, a brokkoli és a kukorica pedig melegítésre készen várt az asztalon. Liz és Lucy úgy negyven perc múlva jelentek meg a fokhagymás kenyér illatának csábítására.

David elégedett volt. Egész napi „elfoglaltsága” elvonta a gondolatait Sophie-ról, és Liz is jobb hangulatban volt, bár méltatlankodott egy kicsit, amikor kézmosás közben felfedezte, hogy a mosogató eldugult a répahéjtól.

- Rossz szokás, elnézést kérek – szabadkozott David.
- Odahaza mindig a mosogatóba hámozzuk a zöldséget
- magyarázkodott, majd elhárította a dugulást.

Lucy megterített, a vacsora az asztalra került, és hamarosan leültek enni. A kislány befalta az egész tányér lasagnét, mégsem rogyott holtan a konyhakőre. Bár a repetát már udvariasan visszautasította, és javasolta, hogy a többit talán adják Bonningtonnak.

– Tényleg, hol van Bonnington? – kérdezte Liz a félig teli macskatányérra pillantva.

– Utoljára a kertben láttam – felelte David.

Liz hátradőlt, és meglibbentette a függönyt.

– Jaj, nézzétek, ütődött jószág! Mit művel a kert közepén? A bajuszától a farka végéig át lehet fagyva.

– Még mindig ott van? – nyújtogatta a nyakát David. – Több mint egy órája ül ugyanott, ugyanúgy.

– Talán tetszik neki a hóemberünk.

– A hóemberetek kissé megviselt – állapította meg Liz, miközben felállt, és megkocogtatta az ablaküveget.

– Most már inkább hasonlít medvére, mint hóemberre. Bonny, befelé!

– Medvére? – figyelt fel David, és eszébe jutottak a fura nyomok. – Hogy érti ezt?

– Van egy púpszerű valami a hátukon, nem? Legalábbis szobrászszemmel nézve. A medvékről jut eszembe... Már akartam kérdezni, hogy boldogul a sarkvidéki látogatójával? Lucy, hozd be Bonnyt, légy szíves, de előbb add ide a tányérodát!

A kislány engedelmesen felállt, összeszedte a tányérokat, és odaadta az anyjának. Közben David válaszolt Liznek:

– Jól. Kedvelné dr. Bergstromot. Nagyon... karizmatikus. A kezembe adott egy talizmánt és azt mondta, a narvál majd megmutatja az igazi küldetésemet.

– Mi az a narvál? – kérdezte Lucy.

– Egy cetfélé, akinek olyan szarva van, mint az egy-szarvúnak – válaszolt David.

– Varázshatalma van?

– Fontosabb, hogy megmutatta-e a küldetését? – vette elejét Lucy kérdésáradatának Liz.

– Nem tudom, de amikor megérintettem, láttam, hogy Gadzooks ír valamit. De ha jól sejtem, ön sem tudja, mit jelent az, hogy *Lorel*...

Alig hagyta el David száját az utolsó szó, hangos evő-eszköz-csörömpölés hallatszott. Lucy felsikkantott, és a szája elé kapta a kezét. A kések és a villák a padlóra potyogtak, és szétszóródtak a konyha minden szeglete felé. Talán az edények is sorra kerültek volna, ha David fel nem ugrik, és el nem kapja a megtántorodó Liz kezét.

– Hűha! Jól van? Mi a baj?

Liz egyébként egészségesen rózsás arca most hamuszürke volt, a pillantása a semmibe meredt. David sietve leültette egy székre.

– Túl gyorsan állhattam fel – motyogta az asszony, majd megfogta Lucy kezét. – Jól vagyok. Gyere, szedjük össze ezeket!

– Kizárt – szólt közbe David. – Maradjon csak ülve.

– Majd én felszedem mindet! – ajánlkozott Lucy.

– Én pedig elmosogatok – tette hozzá a fiú.

– Te jó ég, most fogok tényleg elájulni – mosolyodott el bágyadtan Liz, majd megsimította David karját. – Hagyja csak, még a desszertet sem ettük meg. Almáspite. A hűtőben találja. És jól vagyok. Tényleg.

David elővette a pitét, és az asztalra tette. Miközben mindhármuknak tett egy-egy szeletet a tányérjára, Lizre pillantott. Szállásadójáról sok mindent el lehetett mondani, csak egyet nem: hogy jól van. Döbrentnek és idegesnek tűnt, a keze remegett. Talán a *Lorel* szó jelentett neki valamit?

Mégis Lucy volt az, aki tovább kíváncsiskodott.

– Valakinek a neve ez a Lorel? – kérdezte, miközben a mosogatóba zúdította az evőeszközöket.

– Azt hittem, sárkánynév – motyogott David.

– A sárkánynevek gö-vel kezdődnek, nem lö-vel. Ugye, anya? – okoskodott Lucy.

– Igen – felelte Liz minden további magyarázat nélkül. Majd felkapott egy tejszínes dobozt, és meglocsolta a pitéjét.

– Dr. Bergstrom sárkányokról beszélt – dobta fel a labdát David Lucynek, de közben szemmel tartotta Lizt. – Egy kétezer szavas házidolgozatot kell írnom arról, hogy léteztek-e a sárkányok vagy sem.

– Ez *pofonegyszerű* – gúnyolódott Lucy. – Naná, hogy léteztek.

– Te könnyen beszélsz, de nekem egy ilyen íráshoz bizonyíték is kell. Segíthet, ha megtudom, hol éltek a sárkányok.

– A hegyeket és a havas helyeket szerették – felelte Lucy –, mert ott lehűthették magukat repülés után.

– Oké, akkor erre felelj: miért nem talált még senki sem bizonyítékot a létezésükre? Semmilyen múzeumban nem állítottak még ki sárkánykoponyát vagy sárkánypikkelyt. Ha tényleg léteztek sárkányok, valaki valahol csak kiásott volna egy csontot.

– Miért kért dr. Bergstrom épp ilyen dolgot? – szólalt meg váratlanul Liz.

David megvonta a vállát.

– Szerintem a kihívás miatt. Ha jól sikerül, nyerhetek egy utat az Északi-sarkra – magyarázta a fiú, és elmesélte a chamberlaini utazás lehetőségét.

– Látni fogsz jegesmedvéket is? – tudakolta Lucy boldogan.

– Rengeteget, ha eljutok oda. Gyerünk, szakértők, hadd okosodjak. Miért nem talált még soha senki sárkánymaradványokat?

– Mert az emberek nem tudják, mit is kellene keresniük – felelte Liz. A konyha hirtelen elcsendesedett. Egy árva *brrr* sem hallatszott a falak között. Az asszony felállt, és a mosogatóhoz lépett. – A sárkányok spirituális lények, David, nem is hasonlítanak ahhoz, ahogy az emberek elképzelik őket. A földből születtek, a földért éltek, s amikor meghaltak, a földbe tértek vissza. A csontjaik és a pikkelyeik egyé válnak a földdel.

– Hogyan? Úgy érti, egyszerűen csak *felszívódtak*?

– Nem, átalakultak. Ahogy minden dolog. A legenda szerint belőlük lett a talaj egy rétege haláluk után – az a réteg, amelyet ma agyagként ismerünk.

David szíve hirtelen megdobbant. A hallgatózósárkányra pillantott a fagyasztó tetején, és Gruffenre, G'rethre, Gadzooksra gondolt. Mindannyiukat szeretettel formázták – agyagból.

– Szóval a Pennykettle-sárkányok mind valódiak – még ha kissé furá módon is?

Liz és Lucy összenéztek.

– Minden dolog rendelkezik aumával. Csak meg kell tanulnia megérezni.

– Auma? Az mi?

– Egy ősi szó. Tüzet jelent.

– Nem az a ropogós, lángolós tűz – suttogta áhítatosan Lucy.

– Az a tűz, amely belülről jön – tette hozzá Liz.

David végiggondolta a dolgot, majd bólintott.

– És a sárkányok tüze? Az is belülről jön. Mégis ropogós, nem?

– Különösen ropogós – bólogatott Lucy.

– Úgy hangzik, mint valami zabpehely – nevetett fel David. – Na jó, inkább ne beszéljünk rébuszokban. A sárkányok spirituális teremtmények, ez rendben van. De egyértelműen hús-vér lények is. Ha a testük végül agyaggá válik, mi lesz a ropogós vagy akármilyen tüzükkel?

– Elmondhatom? – kérdezte Lucy az anyjától.

– Igen. Aztán menj ki Bonningtonért!

A Pennykettle ház macskája még mindig a hóember mellett ücsörgött. Vajon mi baja lehet?

– Amikor a sárkányok meghalnak, tűzkönnyet hullatnak – kezdte Lucy. – Minden könnycsepp a talajba szívárog, vissza a föld aumájába.

Davig gondolkodott egy percet, mielőtt megszólalt volna.

– A magma, a Föld magja felé, igaz?

– A sárkánytűz segít a világnak lélegezni – bólintott Lucy.

– Ne butáskodj, a Föld nem lélegzik.

– De igen – ragaszkodott a kislány az elképzeléséhez.

– Ugye, anya?

– Így is mondhatjuk – felelte Liz halkán. – Menj, hozd be Bonningtont!

Lucy kilökte maga alól a széket.

– És Gawain? – kérdezte gyorsan David. – Az ő könnyét nem itta fel a föld. Mit csinált vele Guinevere?

Lucy kérdően nézett az anyukájára, ám Liz így szólt:

– Mire kértelek? Menj már!

– De...

– Légy szíves!

Lucy egy sóhaj kíséretében kivonult a konyhából.

David, érzékelve, hogy átlépte a bűvös határt, most már óvatosabban fogalmazott:

– Elnézést kérek, tudom, hogy ez mindkettőjüknek sokat jelent. Nem akartam csökkenteni a történet értékét, becsszó. De... ez a legenda Gawainról nagyon jó alap lehetne az esszémhez, és tényleg meg akarom nyerni azt a díjat. Bármilyen segítségért hálás lennék.

Liz a mosogatóban tornyosuló habbal játszott. Eltelt néhány másodperc, mire válaszolt.

– Sajnálom, ha csalódást kell okoznom, David, de sem én, sem Lucy nem tudunk felelni a kérdésére. Senki nem tudja, mi lett Gawain tüzével. A legenda szerint Guinevere felfogta a könnyet, és elrejtette.

– Micsoda? – David gyomra görcsbe rándult a feszültségtől. – Azt hittem, valahogyan magába fogadta a tűz-könnyet és valamiféle... emberi sárkánnyá változott.

Liz nevetve nézett rá a válla fölért.

– Senki sem tudna elviselni egy ilyen hatalmas erőt.

– De ha elrejtette, akkor... hol van most?

– David, ha tudnám a választ...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Lucy viharzott be, karjában a szabadulásáért küzdő Bonningtonnal.

– Anya! Fúj meg karmol és... aú!

Bonnington kitepte magát a kislány kezéből, ám David azonnal felnyalábolta.

– Hé, hé, mi a baj?

– Gondolja, hogy megharapta valami? – kérdezte Liz.

David megtapogatta a macskát.

– Nem úgy tűnik. De valami megijeszthette, az biztos. Nézze a szemét!

A macska szeme hatalmasra nyílt, a pillantása vadul pásztázott ide-oda. David engedett a szorításon, mire Bonnington leugrott az öléből, és egyenesen az ajtóhoz szaladt. Lucy óvatosan, nehogy újabb karmolásokat szerezzen, elállta a macskaajtót. Meghökkenve nézték, ahogy

a cirnos türelmetlenül tesz egy kört a konyhában, majd felugrik egy székre, onnan pedig az edényszárítóra.

– Mit csinál? – kérdezte Liz ámulva.

– Talán egy másik macskát látott – vélte Lucy.

David megrázta a fejét.

– A hóembert nézi.

– *Hómedvét* – javította ki a kislány. – Már tisztán látszik a formája. Gondolod, hogy attól ijedt meg?

– Nem vagyok biztos benne – mondta David, és Lizre pillantott.

Az asszony Bonningtont simogatta, hogy megnyugtassa, de közben a hómedvét figyelte. Aztán váratlan dolgot mondott:

– Szeretnék találkozni ezzel a maga dr. Bergstromjával, David. Nagyon karizmatikus egyéniség lehet. Furcsa módon úgy érzem, mintha ismerném őt valahonnan. Köszönjük, hogy megfőzte ma a vacsorát nekünk. Lucy, légy olyan jó, törölgess el, kérlek! Az Odúban leszek, befejezem G'rethet.

Mielőtt kiment a konyhából, összehúzta a függönyt, hogy eltüntesse a hómedvét szem elől.

Zannával a neten

Mivel vacsora után jobb dolga nem akadt (se foci a tévében, se barátnő), David visszavonult a szobája csendjébe, és úgy döntött, jegyzeteket készít a dolgozatához. A gondolatai a jegesmedvék és a sárkányok között kalandoztak. A számítógép egyszerű logikájára volt szüksége, hogy rendet tegyen ebben a káoszban és összpontosítani tudjon. Amíg arra várt, hogy a gép elinduljon, nem tudta megállni, hogy ki ne nézzon a kertbe. A jegesmedve – illetve hómedve, ahogy Lucy nevezte – méltóságteljesen állt az udvaron. A szitáló eső kitarthatóan faragta le róla a fölösleget, s egyre jobban hasonlított egy valódi medvére. Miért nem tudott szabadulni tőle Bonnington? A macska vajon észrevett valamit, ami az emberi szem számára láthatatlan? És ha igen, megrémítette vagy lenyűgözte? David lehunyta a szemét, hogy kizárja elméjéből a hómedvét. De ahogy a látható világ elsötétült, kinyílt előtte a láthatatlan, s megjelent előtte egy valódi jegesmedve. David meglepetten összerezsent, de nem eresztette el a képet. A medve egy jégtáblán ült, a bundáját hóvihar cibálta, mancsai körül felkavarodott a porhó. David gondolatban felé nyúlt.

– Ki vagy te? – kérdezte, és érezte, hogy megremege a szíve, amikor a hatalmas medve ráhunyorított. Az állat dobbantott egyik oszlopszerű lábával, és szóra nyitotta fekete száját:

– *Új üzenete érkezett* – mondta.

Vagyis nem... Ezt a számítógép mondta. David hirtelen kinyitotta a szemét, a jegesmedve pedig eltűnt az éterben. A fiú dühösen fordult a monitor felé. Megnyitotta a leveleit, és szinte azonnal fel is mordult.

– Jaj ne, hát *te* meg mit akarsz?

Az üzenet küldője **zanyzanna@worldmail.com** volt.

David csettintett a nyelvével, mielőtt rákattintott volna az egérrel az üzenetre. Zanna, azaz Suzanna Martindale a csoporttársa volt. A lány gótnak vallotta magát. Az arca fehér volt, akár egy keménytojás, és tetőtől talpig feketében járt. Hosszú, fekete szoknyákat viselt, amelyeknek fodrai, rojtjai járás közben fekete bakancsai körül táncoltak. Misztikus ábrákkal, farkasok, indiánok vagy metálzenekarok képével díszített fekete pólókat viselt. Hosszú, szénfekete haját kibontva hordta, néha gyöngyöket fűzött bele vagy összefonta. Feketével erősen kihúzott szeme miatt gyakran Zannának hívták, mint az állatkerti pandákat szokták; feketére festette a körmét (kezén lábán egyaránt); és amitől David végképp frászt kapott, az a feketére rúzsozott, telt ajka volt. Néha arra gondolt, hogy olyan lehet Zannával csókolózni, mintha az ember egy fekete pudinggal smárolna. Na, nem mintha akart volna Zannával smárolni. A lány egy félelmetes medvecukor-nyalóka volt. Bár elég barátságos volt a maga zajosan csilingelő módján (több karikát hordott a csuklóján, mint ami egy függönykarnisra felfér), egyáltalán nem volt David esete. Mindig kirázta a hideg, ha a lány rámosolygott, ami gyakran előfordult, amikor elmentek egymás

mellett az iskolában. Az emberek gyakran vicceltek azzal, hogy Zanna csak azért jár a Scrubbley-ba, mert lekéste a roxfordi vonatot. Mit akarhat Davidtól?

A fiú megnyitotta az e-mailt. Két sor.

– *Hallom, magányos vagy. Nem iszunk meg valamit?*

Inni? A pandával? David ereiben meghűlt a vér. Gyorsan a „válasz” gombra kattintott, és tapintatosan kitért a meghívás elől.

– *Házidogát írok. Talán máskor.*

A szeme sarkából sárkányarcot pillantott meg. Grace volt az, Sophie hallgatózósárkánya. Még sosem nézte meg alaposan, de most mintha némi rosszallás csillant volna meg a sárkány ovális, zöld szemében.

– Ne vágj pofákat! Leépítettem. Oké? – simogatta békülékenyen a sárkány orrát.

A számítógép megint pittyegett.

– *A Bergstrom-féle esszé? Mit kaptál?*

David sóhajtva dobogott a lábával. Ez a csevegés Scrubbley boszorkányával nem volt része a ma esti tervnek, de valamire még kíváncsi volt...

– *A sárkányok létezése – pötyögte. – Valaki elmondta neki, hogy van itthon egy sárkányom. Szeretném tudni, KI volt az.*

Zannával ugyanazt a szemináriumot látogatták, és a lány mindig nagyon érdeklődött Gadzooks iránt. David biztosra vette, hogy ő volt a „besúgó”.

Legnagyobb meglepetésére Zanna így válaszolt:

– *Ártatlan vagyok, és ezt sötét szívem minden hideg-vel mondom.*

– Ja, persze – motyogta David. Nem egészen hitt neki, de szórakoztatta, ahogy a lány kifigurázta saját magát.

– *Akkor vajon ki?*

– *Nem rémlik, hogy bárki említette volna* – írta Zanna.

– *Esetleg amikor nem voltam bent?*

Lehet – gondolta David. Esőcseppek kopogtak az ablakán. Odanézett és figyelte, amint egy vízcsepp leszalad az üvegen. Ha egyik csoporttársa sem beszélt róla, honnan tudja Bergstrom? A számítógép ismét pittyegett.

– *Amúgy nekem a Loch Ness-i szörny jutott, már ha érdekel. Arra kell rájönnöm, hogy egy akkora tó, mint a Loch Ness, tud-e annyi flórát és faunát termelni, hogy egy Nessie méretű szörnyet életben tartson. Egész nap képeket vadásztam a neten. Remek téma. Bergstrom tök jó fej, nem?*

– *Fura fazon* – válaszolta David. – *Megmutatta a talizmánját?*

– *Tessék?!*

David hangosan ciccegett, és begépelte a választ.

– *A kezembe adott egy eszkimó faragványt, és azt mondta, az megmutatja a valódi küldetésemet. Úgy gondolta, szükségem lesz egy kis szerencsére a versenyhez.*

– *Így is van! Kezdj el spórolni, mert én viszem el a fődíjat. Amúgy nem mutatta meg a talizmánt. Most azt hiszem, meg is sértődtem. Mi történt? Mit láttál?*

Ez hülyeség – gondolta David hátradőlve. – *Miért mesélem el ezt pont Zannának?*

– *Semmit. Csak egy nevet. Mennem kell. Szia!*

– *Ne csináld, Rain* – gépelte gyorsan a lány. – *Ne hagyd itt lógva! Ki vele! Kíváncsi vagyok.*

– *Nem, Zanna. Ki fogsz röhögni.*

– *Rain, légy jó fiú, különben varangyos békává változtatlak! Már forr az üst, vigyázz...*

Legnagyobb megdöbbenésére David azon kapta magát, hogy nevet ezen a fura beszélgetésen. De mielőtt válaszolhatott volna, Zanna folytatta:

– *Oké, szívtipró, üzletet ajánlok. Te mesélsz a misztikus élményedről, én pedig kölcsönadok egy jó kis könyvet a sárkányokról.*

Ezen már el kellett gondolkodnia Davidnek. Szívtipró? Grace-re mosolygott, és már szemernyi kétsége sem volt, hogy a sárkány a homlokát ráncolja.

– Bocs, de te most beköltöztöl a szekrénybe – mondta a fiú, és az ingek fölé, a legfelső polcra tette Grace-t. Meglesz a szemrehányása nélkül is. Visszament a számítógéphez, és begépelte a válaszlevelet:

– *Miért akarod ideadni azt a könyvet? És ha megnyerem a versenyt?*

– *Hát, a kéményseprő jelmez alatt legbelül mégiscsak egy egyszerű, régimódi csajszi vagyok. Ha gondolod, átugrok vele ma este. Van kocsim. Ráérek. Merre laksz?*

– írta Zanna.

– *Nem is tudtam, hogy kocsival jársz* – így David.

– *Kényelmesebb, mint a seprű.*

Nagyon vicces – gondolta David. De tényleg az volt. *Nagyon is vicces.* A fenntartásai ellenére kezdte megkedvelni a lányt, aki ráadásul a sárkányok terén is jártas volt.

De hogy beengedje a házba? Hát az kockázatos. Egy gót! Mit gondol majd Liz és Lucy? És Bonnington? Valószínűleg halálra fogja rémíteni a cirmost.

– *Ma nem jó* – válaszolta. – *Vasárnap délután esetleg?* (Liz és Lucy a kézművesvásáron lesznek éppen.)

– *Akkor randi vasárnap.*

– *Nem randi. Csak hozol egy könyvet.*

– *Nyugi. Nem harapok – csak ha vért iszom. Gyerünk, halljuk azt a nevet!*

David tétovázott. Furcsa érzés volt elmondani valakinek: mintha valami nagyon bizalmas dolgot árult volna el. Gadzooksra pillantott. A sárkány kifelé bámult a kertbe, lágy mosolya visszatükröződött az ablaküvegben. David ezt jóváhagyásnak vette, és leírta a nevet: *Lorel*.

A válasz kis híján porrá égette a monitort.

– *AZ KIZÁRT! SZÓRAKOZOL VELEM???*

David összehúzta a szemöldökét. Végigfutott a hideg a hátán.

– *Tudod, mit jelent?*

– *Ez ijesztő!* – írta a lány. – *És ez Bergstrom jelenlétében történt? Hú! Esküszöl, hogy nem viccelsz?*

– *Évekkel ezelőtt kinőttem már a játszóteret, Zanna. Csak mondd már meg, mit jelent!*

– *Egy eszkimóról szóló könyvben olvastam egyszer. Lorel a Nagy Mesemondó. Az összes sarkvidéki legenda a fejében van.*

David nyelt egyet.

– *Egy eszkimó?* – gépelte be a kérdést.

Mintha száz év telt volna el, mire Zanna válaszolt. Amikor elolvasta, David azt kívánta, bár sose kérdezte volna meg. Mintha egy hideg kéz szorongatta volna a tarkát Zanna sorai láttán.

– *Dehogy, butuskám. Hová tetted a romantikus vénádat? Lorel nem ember. Ő egy jegesmedve.*